

Naš Dom
G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu Iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vòdávnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvonstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vučitel.

Vesélte se krstšenici!

Pisao: Hári Lipót ev. dühovnik.

Risáli so velki svétek tüdi nam evangeličanskim krstšanom. Opominajo nas na one svéte dogodke, šteri so se pred 1900 létami na prve risále v Jeruzálemi godili, gda je vò bio vlejáni svétoga Dühá dár na Jezušove vučenike i na veliko vnožino ljudstva, ki so tam poslušali božo rêč i tak je bila nastávljena krstšanska svéta mati církev.

Da krstšanska svéta maticérkev po telikájšem trplénji, pregánjanji goristoji i esče dnes svétek léko drži, tüdi tò je sv. Dühá môč i délo. Rávno záto je tak drági kinč za nás risálski sv. Düh.

Brezi toga môdroga vučitelá mi nebi mogli spoznati božo nezgovorno lübézen. „Ár je tak lübo Bòg ete svét, da je Siná svojega jedinorodjenoga dao, da vsáki ki vu njem verje, se ne skvari, nego má žitek vekivečni.“ Naš velki reformátor Dr. Luther Márton od toga veršusa tò právi, da je té veršus sam vu sebi edna mála biblia.

V Afriki so na pol divji lüdjé záto goripoiskali misionára z Europe, da bi ono knigo mogli kúpiti od njega, v šteroj je pisano: Ár je tak lübo Bòg ete svét . . . Eden biblie odávajòči trgòvec je goripoiskao ednoga nevernoga stároga človeka. Starec ga je z etimi rêčami odpravo: Jaz nemam pènez za tákšo zopstonsko knigo.

Ali dosta lêpoga jeste v njej, právi trgòvec i stém odpré knigo i začne žnjé četeti: Ár je tak lübo Bòg ete svét . . . Starec je začno poslušati i na té rêči se je njegovo srcé zméčilo, skuze so ga poléjale i za té eden veršus je kúpo cêlo biblijo.

Ár je tak lübo Bòg ete svét . . . Bòg je cêli svét lübo, nê samo té vòodebráni národ, nego tüdi pogane je lübo. Tüdi dnesdén lübi gospodin Bòg cêli svét, tüdi nás ki smo vu té že preminòči risálski dnévaj goripoiskali njegovo svéto hižo. Risálski sv. Düh nam spoznati dá lübéznosti punoga Bogá, ki je cêloga svéta dober i milostiven Oča. Sv. Düh nas opomina, da je gospodin Bòg naš lübléni Oča, gda se sreče zvézde smejejo na nás, ali či trplénja kaménje káple na našo glávo.

Obečaj ednoj lüblénoj materi kakoli za njéno dète, obečaj njej etoga svéta vsa zláto i srebro, obečaj njej zemelsko díko, zemelski paradičom, gdé vse nájde ka potrebuje k svojimi vesélomi živlénji. Ali ona mati, štera z čistoga i z cêloga srcá lübi svoje dète, tebi vse té kinče nazájdá, ne potrebuje ona zemelskoga paradičoma, zemelske díke vè nec, samo naj ona svoje drágo dète znòva léko obime, kúšne i gorihráni.

Tákša je tüdi lübézen gospodnoga Bogá pròti nam, kak pròti njegovoj déci.

Či je té veršus: Ár je tak lübo Bòg ete svét . . . edna mála biblia, tak je risálski sv. Düh on môder vučitel, ki nam té rêči razkláda. Či je té veršus edna rô-

žica, tak je sv. Düh on ograček, vu šterom tá rôžica nájlepše cveté.

Risálski sv. Düh je drági kinč za nás, ár brezi toga trôštajôčega priátela nebi najšli trôšta v nevolaj.

Oh gdé je ono srcé, štero nigdár nêma žalosti, gdé je ono srcé, štero ešče nigdár nebi krvavilo? Od toga te neobarje nê svetlost palače, nê mále kučice siromaštvo.

Gdérkoli si, v kakšojkoli stávi déla-jôči človek si, nevola, trplênje te gori zná poiskati.

Eti se jôče eden, ár se je v svojem nájlepšem vüpanji vkano, drügi se žalosti, ár se je vkano v svoji nájbôgši priátelaj. Eti se v črno oblečena dovica i dovec starata, tam pa brezi obrambe ostánjena sirotinska děčica.

Nás vse tüdi večkrát goripoišče bolêzen, beteg, nevola, žalost. I kak i gdé nájdemo mi trôšt v nevolaj? Mogôče naj od bližnji naši čakamo trôšt dávajôči balžam? Či jeste tak verno srcé, tákši dober priátel, šteri je nam gotov pomagati, tüdi nájvečkrát nemremo drügo čakati od nje-

ga, kak tó, da se on z nami vküper jôče i žalosti.

Naše trpêče srcé tákše vrástvo išče, po šterom naša rana hitro zacêli. Sv. Düh, ki od Bogá i od Jezuša Kristuša shája je té trôštajôči dober naš priátel, šteri nás obveseli, potrôšta v nájvékšem trplênji nás opominajôči: či se v nebeskom našem Oči vüpamo, tak se nigdár ne vkanimo.

„Vesélte se krstšenicí!
Díte Bôga v čistom srci,
Kí je Dúha svojga posvét
Z dikov vövejao dnes na svét.
Po kom je sedéčim v kmici
I vu bolvanstva temnici
Odpro stezo slobodščine
I skázao ôrok sinovščine.
Dika Bôgi na visini!

Idôči po vsøj držéli,
Neséjo vsem glás veséli,
Predgavši žitka istino
I kázavši njé vretino;
Svét blôden, ki je prôti njim,
Obládajo z Bôgom svojim,
Vsa mirovno pretrpijo;
Ár se od dúha bátrivijo.
„Díka Bôgi na visini!“

Láž je — Láž.

Pripovést.

(Poslovenčo: Flisár Jánoš vpok, učitel.)

Istina, ka se je dávno, pred tristô létmi godílo i znábidti, ka boš poštvüvani čítel tak pravo: „Ráj bom vervao, kak pa, ka bi tá šô pitat.“ Jas pa tak právim: Kakáté se nevervano vídi, dônok bom pa ráj vervao, kak pa ka bi zatájo krščanskoga morála náshaj.

Preci vu reformácie začétki se je godílo, ka je eden tržec, ki je evangelioma znanosti verníki bio, prêk po ednom grozno velikom lógi potüvao.

Potüvao je, ali bole na kônji se je nesao i ednök samo od ednoga drêva stéble eden kmičén mož drapne prednjega, popádne konja za brozdé.

— Stani!

Vu tom megnenji več prispodobni napa-dalcov skoči naprê, z-obá kraja ga okróživši, rožjé zdignovši na njega, trôbijo:

— Pêneze, ali žitek!

Doli so ga potégnoli z-konja, skrbno vö ziskali žebke nahitroma, brezi vse milošče.

Više toga so ga ešče smogorno opítali: Či nema ešče več pri sebi?

Nemam nika, ničesa nê, dobra gospoda — odgovori pôtnik.

— Idi tak, gdetá se ti vídi! — právi eden razbojnik — ali nazá se nezgladni, či ti je pri-jêten žitek.

— Oho prijátel! nê smo tak razmelli, — je skričao žnji eden, kak si je tržec na konja šteo sêsti — tó bi bilô ešče lepô, či bi se ti nesao, mi bi pa peški ostali. Mi smo nê tak pravli, ka gezdi dale, — nego idi dale. Tó je celô drügo. Konj je náš. Ti pa rad boj, ka slobodno ideš.

Náslad krstšanskoga vadlívánja na stališče ženske.

(Na správišči fárnoga Ženskoga društva v Puconci goriprečtela Furekova Külič Irena tajnica.)

Že od začetka je vadlívánje spominalo na nekšo nevidočo višišo moč, od štere je človek pričaküvao posvetítev svojega nakanénja i se vüpaó bláženstva po svojoj vernosti i dobri delaj svoji. Tak má vadlívánje nájvékšo móč na jákostni žitek; ár hráni tó vüpanje, ka nazádnje li pravica vzeme obládnost, hüdóba se pa pokáštiga i tak nas vči poštvüvati vse tisto, ka je dobro, nam da moč, ka resnico zasledüjemo i nas nazaj drži od greha. Vadlívánje zastopa nájbole idealizmuš, brez šteroga je človeški rod nindri nigdár né mogao goristati. Če to zavržemo, pridemo na pôť sebičnoga tiraništva i duševne kmice.

To smo vidli túdi pri stari Grki i Rimlani, ki so od svoji očákov öroküvano vero začeli po male zanemarjati, kэмbole je njihova kultura napredovala. Túdi znamenito delfijsko proroško svetišče na Olimpijskom bregi je že dávnó onemilo i človeška dúša je né več iskala bože palače i njéne svetle trone. Z drúge stráni pa vidimo, kak je ta vera po malem vöpréšla, tak je nastánola v dúši človeškoj nikša praznota, štero je né mogla napuniti né sreča bogástva, né umetnost i túdi né naprédoča kultura. Vedno bole i bole je postajala ta praznota vékša, tak,

ka je človeka obvezelo hrepenenje po nekšoj novoj veri, vu šteroj bi dúša najšla svojo zgübleno oporo. Niti one verske misli, ki so prišle z Egíptomá, z Frigije i z Perzije, so né mogle napuniti one praznote pri lüdstvi, čeravno so bili ništerni, ki so se za njé zavzeli. Túdi židovska vera je mela vu vsákom mesti dosta privržencev ali ár je zahtevala, ka se morajo sprejeti vsi njeni ritualni zakoni i tradicije, je nej mogla postati svetovna vera. Po takšem se nanč edna vera med starimi Rimljani nej mogla vdomaćiti i jim dati onega, po kom so njihove dúše hrepenele.

Ali dönok se je to njihovo hrepenenje spünilo, gda je prišo dolgo oblübleni i težko pričakováni Odküpitel Jezuš, šteroga rojstvo pomeni v človečanstva zgodovini preobrat. Jezuš si je né z bogastvom i né z orožjem pridobio svojega lüdstva. Dokeč je bio na zemlji, je bilo siromaštvo njegov šorš i na konci je na Golgoti težko smrt najšo. Od Golgote je tedaj dobile lüdstvo tisto vero, štera vči za pravico trpeti i štera za vernost po trpljenji bláženstvo obeče. Kristus nas vči, ka človeštva končni cil je bože králestvo, za volo šteroga moramo mirno prenašati vse težine i trpljenja zemelska. S tem cilom je Boži sin bliže prineso človeka k človeki i nas včio, ka smo vsi deca Boža, brez razlike na narodnost, na plemen i na rang. Če smo pa Boža deca, smo si med sebov bratje i sestre i

Pötnik je rad bio, ka slobodno ide, kak njemi je razbojnik pravo. Odpotüvao je li hitro, brezi dúške, veseléči se, ka so njemi samo konj i pénezi totá i né z-ednim žitek túdi.

Gda tó právim, ka je rad bio, sem ešče né vse povedao. Rad je bio, ka je živ ostao, ali z drúge stráni se je radüvao túdi tomi — ka njemi je te vékši tao pénez ešče ostalo, štere je domá, sómniški se na nevarno pôť, že napré vu kapúta golér i pod fóro notri zašio.

Rad je bio, ka se je oslobodo i ka so ga né spoj vöporobili.

Ali njegova radost tak da bi nebi bila popolna. Či se človek z-lažmi réši nevóle, vu tákšem oslobodjénjl nega práve radostí.

Láz — láž ostáne pred Bógom né samo te, či Ananiáš láže pred Petrom, nego te túdi, či siromák pôtnik láže pred razbojnikom. Bože oči vidijo tó laganje.

— Lagao si — ströbi njemi vu vüha eden znotréšnji glás dosta grozné, kak prvle, gda njemi je razbojnik skričao: „Stani!“

— Hja, pa zaká bi nebi lagao? — odgovóri znotréšnjemi glási, — vém so pénezi moji pénezi. Dúžnost mi je je obarvati.

— Tak je, ali z-lažmi kaj obarvati je nika né poštenéše delo, kak si z-lažmi kaj spraviti — njemi je odgovoro on znotréšnji sodéc.

— Ej, jeli pa morem kaj jas od toga, či so ji né naišli?

— Človek! — nadaljáva dúšna vést — oni so te ednáko opitali: „Či nemaš več pri sebi?“ I ti si tak pravo: „Nemam nika, ničesa né, dobra gospoda.“ Jeli je pa tó né láž?“

— Tak je, ali ka bi činio, ka bi bilô zdá z-menom brezi té mále šume pénez.

Tó je zdá né pitanje. Glavno je tó, ka si lagao.

kak takši smo dužni eden drugoga ljubiti. Ta resnica pa būdi v nas to ogvúšanje, ka na vrednost gledoč pred Bogom nega razlike med moškim i med žensko, ár sveto pismo, ki je vretina práve istine, glih tak zove žensko, kak moškoga s temi rečami: „Iščite pa prvo Bože kralstvo i njega pravico!“

Znáno je, ka so stáre vere nê pripoznale ženski dūši isto vrednost kak moški. Držali so jo za taki stvor, štera ni zmožna, da sáma sebov ravna i da mora meti pred sebov moškega, šteri jo vodi. Krščanska vera je tedaj pokazala žensko pozvánje v novoj svetlosti i dala ji je popolno enakopravnost z moškim.

Dokeč je dála krščanska vera naši ženski njeno slobodščino, je v Indiji verski zakon tak zvezao žensko z moškim, ka jo niti smrt moža nej mogla osloboditi, tak da je ob moževi smrti zgúbila pravico do življenja i se je mogla dati na grmadi zažgati. Na Grškom pa je mož svojo ženo komirkoli teštamalivao. Med pogani pa je arabski zakon telko štímalo žensko kak moževo pohišto, t. j. što je dobo v roke po njegovoj smrti vrednost, on je dobo tūdi ženo. Krščanska vera pa kak v moškem tak v ženski isto vidi, i pred oba postavi kak končni cil: Bože kralstvo.

K tomí je gotovo tūdi pripomoglo bože ooebránje Jezušove matere Marije, v šjeroj je združeni simbol materinske lúbezni i jákosti, kar

je pripomoglo, da je žena pridobila vékše spoštovanje, kak ga je měla pred tem. To se je vidlo že pri prvi krščanski gmajnaj. Žena je oprávlala domáča dela, kakor: šivala, prela i štrikala i se skúпно z možem trūdila za to, ka naj njeno familijsko življenje v veri, vúpanji i lúbezni slúži Bogi na diko. Z lepov példov so pa naprej šle, gda je trbelo betežnike obravnavati. S svojov célov familijov so se nazáj držale od poganski prireditév, niso šle gledat v amfiteater tiste nesrečnike, štere so vrgli med pobesnelo živino, ki ji je nesmiljeno trgala i štero je rimsko lúdstvo tak rado hodilo gledat.

Krščanske gmajne so zahtevale od svoji kotrig nepokraáno i čisto življenje i Tertuljan církevni oča právi: „Kak naj dojspišem srečo zakonskoga življenja, šteroga je církev potrdila, šteroga pečat angeli glásijo i štero nebeški Oča za pravo spozna! Kakša zvéza je to dve ver-vajoči, štera vkúp slúžita, vkúper vandrata kak dva brata i štera sta po teli-dūši edna! Vküper molita, vkúper sta v boži hiši, vkúper sta v radosti, vkúper v žalosti. Eden nikaj ne taji pred drugim, eden ne žali drugoga. Gde sta dva vkúper, tam je Kristuš i gde je On, tá ne more priti te hūdi.“

Gda so skoz stotin rimski cesarji nesmileno preganjali krstšane, so bile tūdi ženske med njimi, štere so pretrpele mantrništvo za svojo vero. I celo tisti sodniki, šteri so ji sodili, so ji

— Ejh! nihájmo štúkanje, — ercé nemáratno pótnik i paščo si je misli na drugo vrnoti. Ali te okoren znotrěšnji sodec je nê popústo. Na vsáki stopáj njemi je vu vūha kričao:

— Lagao si, lagao si, lagao si!

Pótnik je nê mogao duže poslúhšati. Spoznao je, ka je lagao.

Nika si je zmislo i nazá se je vrno, odkud je prišao. Po pówore potúvanji je gori najšao razbojníke.

Pri ógnji ležéči so jeli i pili.

— Ka te je prineslo ese nazáj, prijátel? — so ga pítali, léknovši se.

— Ka me je prineslo nazá? — ponávla pótnik mirovno. — Eti pénezi so me prignali nazáj, šteri so pri meni skriti ostali. — Vzemite je tūdi prék, je odgóworo i tá njim je je ponúdo.

— Vê si pa vendar nê odnoro, prijátel? so erkli razbojníci z-ednim grlom.

— Za ves svét nê. Nê sem odnoro, ali neščem lažec bidti tūdi. Gda ste me vi pítali: či je ešče kaj ostalo pri meni? — sem pravo: ka nika nê. Ali dūšnavést me teliko potvárja, ka duže nemorem prenášati one láži — i či bár z-težkim srcom — nazáj sem prinesao zatajene péneze. Zdaj sem tak kódiš, ali nê sem lažec. Hválo dam Bôgi, ka je moje dūšnevěsti nazóčibodóčnost obdržao i nê mi je dopústo té hūdobe včiniti. Oh bárbi na žitek zbūdo i vašo dūšnovést z-támna gréha.

Razbojníci so se strsnoli vu dūhi na toga človeka odkrite dūšnevěsti reči. Eden na toga drugoga glédajoč, so gori zoskákali i okóli pótника nastanoli.

— No prijátel, tí si uprav na njê va'ón dečko — je pravo razbojníkov voj. Z-tákšim človekom sem ešče nigdár nê prišao vkúper. No viš, mi ešče od tébe naprê valón ščémo

občúdovali s kakšov velkov dŰševnov mirnost-jov, nevkleknjenov vŰpaznostjov so rajši presnesle vse moke, kak bi pa svojo vero zatájile. I vsa tista krv, štero so dalé takrat kršćanske ženske za svojo vero, je bila liki semen sejanje za králevstvo bože.

Vu gmánaj so žene tŰdi verno tao jemále vu delanji žive vere. Bile so med njimi presbiterice, diakonise i tej goridánje je bilo vćiti tiste žene, štere so prestopile na krstšansko vadlŰvánje, nadale zmáganje srmákov i obravnávanje betežnikov. Gotovnost na aldŰvanje sebé, vrĕla delavnost za cĕrkev, za verske, morálne plemenite cile je pred drŰžbov vu nŰvoj svetlosti gorpokázalo pozvánje žené.

Puconsko ev. fárno žensko drŰštvo.

Puconsko fárno žensko drŰštvo je aprila 8-ga melo svoje lĕtno rĕdno správišće. Pred správišćem je bila boža slŰžba, štera se je ob pol 10-toj vŰri začnola.

Správišće so Rátkaí Vera predsednica odprlí z nasledŰjoćim govorom.

Z-srdcá pozdrávlam vse navzoće ino Vam želém od G. Bogá bogše čase liki so vezdášnjil

LŰbézen srdc naši nas nato nadigáva na etom mesti, gde se glási Boža rĕč, da zdržimo naše glávne dŰžnosti, štere so : dŰžnost prŰti BŰgi ; prŰti samomi sebi i prŰti bližnjim našim.

Stojmo trdno ino obdržmo tŰ našo právo vero, štero je očisto od blŰdnosti naš veliki reformátor Dr. Luther Márton. Štero so naši očáki v dugo let trpĕčem britkom mantránji i groznom pregánjanji nam obarvali.

Rávno dnes svetimo trĕletnico našega delavnoga drŰštva. Teška ino trŰdapuna je bila skrb naša vu začĕtki. Ali nĕ smo se bojali nikši teškoč i z Bogá pomoćjov smo vu tej krátki trĕ lĕtaj i v etom težkom časi, dosĕgnoli lepo napreidenje drŰštva nešega. Űalost, dosta je ešće tákši med nami, ki neobćŰtijo i neprerazmijo plemeniti cil ženskoga drŰštva. Od tákši lŰdi je nĕ samo edna med nami mogla dosta neprijĕtni rĕči gorivzĕti, ali lŰbézen vse znáša ; dŰnok smo ne popŰstile, trŰdile smo se nadale. Nĕ smo delale za sĕbe, nego za našo lŰblĕno ev. cĕrkev i gmáno, pa nĕ samo za domáčo, nego za drŰge tŰdi.

DŰžnost ženskoga drŰštva je podpĕrati v prvom rĕdi domáčo cĕrkev, rávnotak, kak podpĕra ta vŰrna mati svoje dĕte. Nĕ je pa zadosta tŰ, temveč pomágati moramo tŰdi zvŰnešnjim našim verebratom. Vkuĕper moramo držati, ĕi šćĕmo dosĕgnoti lepšo bodoćnost ; naj cvetĕ i naj se razširjáva naša drága vera.

Od materiálne bivosti drŰštva našega nam dá pĕneznikojca naznanĕnje.

Naše drŰštvo je tŰdi taovzelo i posvĕtilo 150 letnico obstoja naše gmáne.

bidti. Ti si razbojnikam samovolno nazáj prinesao pĕneze, štere si zatáj i obarvao : razbojnici ti pa samovolno nazáj dájo, ka so porobili. TŰ máš tvoje pĕneze, vzemi je !

— Prijátelje ! — erĕcĕ pŰtnik — tŰ bi meni nevtajeno dobro bilŰ i z-moje stráni vam zahválím ; ali vam bi tŰ nika nĕ hasnilo. Vi menĕ zdá obdarŰjete z-mojimi pĕnezi i tak mislite, kaj kákše plemenito delo ĕinite. Jas pa tak mislim, ka se ešće globše pográzdžate z-tĕm vu grĕh. Kak jas od vás odidem, si doli sposĕdete kre ognja i nĕmo te ga glĕdali ino si premišlávali. Jeli te vŰpali vaše misli povedati ? Eden tomí drŰgomi zagvŰšno nĕ. Jeli znáte, ka bode tŰ ? Niti samí nedte znali. Vi si zdá etak premišlávate, ka te edendrŰgomi tŰ pravili : No, tŰ je zagvŰšno edno velkodŰšno i plemenito delo bilŰ od nás ! Verjemo ka de nas blagoslávlaov i hválo on nevolák krámar. I mogŰće jeste med

vami takši tŰdi, šteri si etak premišláva : Za eto plemenito, velkodŰšno delo nás BŰg . . . no ja, BŰg, — ár razbojniki tŰdi verjejo vu BŰgi i trepećejo od njega — bode oblŰnao i za nájem nam kakšĕga bogatoga pŰtnika dá pridti v-rŰke.

Razbojnici so eden na drŰgoga glĕdali. PŰtnik je tŰ napamet vzĕo i nadaljávao je :

— Vidim, ka sem zavado vaše misli. Ali vi nebudte rávno eto mislili.

— Nego ? — so náležno pitali razbojnici.

— Te eden z-vás začne : No, tĕ nas je uprav osramoto. On je nás porobo vŰ. Kak zafrigano je za norce meo telko batrivni mŰžov !

Te drŰgi de etak govorio : Škoda se nam je bilŰ na tak velkodŰšnost podati.

Te trĕtji etak bode pravo, ka se je njemi te vćasi nĕ povidla velkedŰšnosti komĕdia, samo ka je nĕ šteo prŰti praviti.

Na náglo so nas odstavili 1933. dec. 6-ga v 59 leti svoje starosti naša podpredsednica Šiftár Josefa, roj. Dšuban z Pužavec. Vu njih je zgúbilo društvo svojo vrélo pomočnico. Mrla je t. l. marc. 20-ga v Sebeborci vd. Flisár Ana, roj. Péček, stara 70 let. Tá članica je bila preveč yörna k svojoj sv. materi cérkvi i prva rédna članica v našem društvu z Sebeborske vési. Našivi pokojnivi članici spomin naj bo blážen i stálen med nami!

Z hváladávajočim srdcom zaprémo eto trétje leto dela. Blagoslovi Bóg naše društvo i vse njéne kotrige i dobrovolne prijátele, naj potom v prišestnom leti z ponovlenov močjov i vrelostjov známo odprávlati naše delo i je nadaljavamo od Bogá pomoči i blagoslova sprévájajoč.

Po etomtoga pa odprém našega društva 1934 létni rédni gjülész.

Po rázložni formálnej določilaj je Kühár Mária tajnica goriprečtela zapisnik prvěšega správišča.

Štern Emma blagajnica je dála naznanenje od blagajniškoga šafarüvanja v pretečenom leti. Navküpnoqa notrijemánja je bilo 6141·75 Din. Vrédnosti (péneze) má društvo vküp 12·171·78 Din. Titán Marija preglédováčka je naznánjala, da je pénezni dnévník i račun v popolnom rédi.

Kühár Marija tajnica je prečtela zapisnik odborove seje. Létna rédna članarina ostáne na-

dale 5 Din; što je pa mogóci več dati, se to hvaležno gorivzeme. — Odobri se darítev 1000 1000 din. za postávljeni spominski steber i za nagrobni križ † Porkoláb dúhovniki; nadale 2000 din. za oltárski káp Lendavskoj ev. gmáni. 12 klopi kúpi društvo za cerkveni vrt.

Ár je triletnej mandát čestnic i odbornic dolipretekao, so skoron vse dotěšnje cestnice i odbornice nazájzebráne, le na mesto pok. Šiftár Josefe so zebráni za podpredsednico Vljaj Francova z Predanovec, za nove odbornice v Brezovci Varga Jánošova, v Sebeborci pa Luthár Jánošova i Benkič Iréna.

Luthár Ádám dúhovnik so vu iméni cerkvenoga vodstva toplo zahválnost vadlúvali Ženskomú društvu za dotegamao dokončano náshajno delo njegovo. — Z lúběznostjov so pozdrávlali nazáj i znóvič zvoljene cestnice-odbornice i so je prosili, naj vu bodočnosti túdi z prvěšov navdúšenostjov i vódržánjem delajo, da bode nadale túdi Boží blagoslov na tom ženskom društvu i na njega vsákoj kotrigi!

Po dokončanji ništerni drúgi ménšji dugovánj so predsednica lépo zahválnost pravli všém dotičnim, po šterom so správišče zaključili i se je začno svétešnji program.

1) Rátkai Lásló i Tivadar pa Banfi Štefan so na goslaj povidno igrali „Bojdi díka i poštenjé“ pa „Jezuš, moja radost“ khoráli, na orgolaj so je sprevájali Rátkai Ödön š. ravnatel.

Te štrti si rávno tak premišláva, samo z ednim stopájom dale ide i voja právi za čela zgúbíček podgovornoga.

Potom se začnejo medsebna naóčimetanja i k-koncovi vu tom obstojíte, ka poetom nikomi nebudete smileni. Jeli, ka de tak?

Razbojnici so obajani, popárjeni vu dúhi stáli okóli toga človeka i ni eden je né vüpaó praviti:

„Né.“

— Tém bole — je te pótник nadaljaváo — jas se ešče od drúgoga bojím. Jas se za onoga človeka, šteri vam nájprve v-róke má pridti — né za njegove péneze i vrédnost bojím, nego za njegov žitek. Ví te vsi na tom, da doli zapérete z-sébe ete velkodúšni zámaz na svédostvo eden drúgomi, ka ste istinski cimborje — vganjali te se vu divjosti i onoga človeka né samo porobíte, nego te ga nesmileno mantrali. — Jeli bár ka de tak?

Razbojnici so né vüpalí praviti, ka nede tak.

— I da de se tó tak godílo: bi vaša velkodúšnost vékša škoda bila, kak hasek. Škoda bi bila ednomi nedúžnomi pótники i škoda vašoj dúši. Ešče bi se globše pográždzali v gréha prepast . . .

— Ali kakda směš ti nás na teliko potvárjati? — ga pita eden razbojnik razdrastšeni.

— Kakda smém? — ercé mirovno te krámar — moj Gospód etak právi: Ne boj se od tisti, šteri morejo vmoriti tělo, dúše pa nemo-rejo vmoriti. Či bi se vás bojáo, nebi prišáo samovolno nazáj k-vam. Ali nazáj sem prišáo, ár se onoga bojím, ka bi mi dúšo vmorilo, bojáo sem se za volo laganja. Jáko lahko se mi je bíšó prebrati. Obdržte si moje péneze, samovolno vam je dam tá.

(Dale.)

2) Vljaj Vilma šestošolka je zglobokim čútom preveč lepô deklamálivala „Sirôta vdovica“ pesem.

3) Banfi Štefan učiteľski kandidat je jáko návučno predávanje meo od mladine.

4) Rátkai László učiteľski kandidat je z svojim čudolépim i krepkim glásom 167 pesmi „Bláženi národ, kí od tébe“ 2 veršusa solópepvaó. Na orgolaj so ga sprevájali Rátkai Ödön, na goslaj pa Banfi Štefan i Rátkai Tivadar.

5) Po zaključnoj molitvi dühovnika je popopevani prvi veršus „Trdi grád“ pesmi. Med vöidenjem z cêrkvi je nabérani offertorium na Gustav Adolfa Drúštvo. Darúvano je 67 D.

Z-tem se je dokončala cêla ôsvetnost.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ár nej nam je dao Bôg dühá bojznosti; nego zmožnosti i lübéznosti i treznosti. (II. Tim. 1, 7.

Kalavínska orsačka cêrkev. Májuša 2 ga sta spelaniva med lépov ôsvetnostjov vu čést svojo zebrániva vodítela kalavínske orsačke cêrkeve Ágošton Sándor püšpek i Dr. Kurz Henrik glávni kurátor. Pri inštalaciji so nazôči bili tüdi náš püšpek Dr. Popp Fülöp, nadale náš imenítni roják Šoštarec Franc, dühovnik v Subotici i več naši cêrkevni i svetni vodítelov. Nôvi püšpek so svojo prvo predgo na podlági Efez. 2, 8, 9 meli: „Ár ste z milošče zveličani po veri; i tó je né zväš; Boží dár je; né zdél, naj se što ne hváli.“

D. Lendava. Na mesto pok. Varga Matjaša si je fara Šável Károla zebrála za kurátora.

Kántorom! Z radostjov naznánjamo, ka vu prvój polovici julíuš meseca bode eden kurzuš za kántore naše püšpekije vu Novom Vrbasi. Kurzus bode verjetno eden tjeden trpo. Po etoj poti tüdi gorípozovémo vse evangeličanske vučítele, šteri so — bodo — kántorje, ali cêrkveni khorušov vodítelje, či so li mogóči, naj tao vzemejo na tom kurzusi. Vsegaveč na orgolaj že moro znati igrati. Stanovánje i hráno brezpláčno, za potnino pa podporo dobíjo. Príglásiti se je pri pristojnom seniorátnom uradi do konca mája. Taojemajoči se morejo písmeno zavézati, ka sledi na želénje bodo gájili kantorske i cêrkvene pesmi slúžbo vu gmáni svojój.

Nôvi zvonik. Vučagomilanska naša filiálna občina si je z stroškom 24,000 Dinárov nôvi 18 metrov visiki tórem dála zozidati, šte-

roga blagoslovítev na risálski pondélek bode. Na visikom mesti pozdignjeni visiki tórem se daleč vidí, naj tak vnôge opomina: prizdigávajte dühó vašo proti visíni!

Samovolní dári na goridržanje Dúševnoga Líta: Štívan Franc Gederovci 50 D, Močnik Jožef M. Sobota 10 D, Banfi Lajoš Dolina 4 D, Melin Štefan Bodonci 10 D, Rituper Janoš Lendava 2 D, Kühár Štefan fárni inšpektor Tešanovci 50 Din, — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála!

Dári k nesprhlivomi vencí v spomin na Luthárovo Fliszár Šarolto za Dijačkoga Dóma štípendij: Temlin Ivanova Brezovci 5 D, Antalič Vince Vučagomila 20 D, Melin Števan Bodonci 10 D, Barbarič Števan Polana 25 D, Kühár Lajoš (goslar) Puconci 20 Din. — Nájsrčnejša hvála za té korine poštvánja!

Turobni glási. Odselili so se zádni mēsec z Puconske fare vu večnost: vd. Drvarič Ana roj. Lončar v Lemerji, st. 65 l., Obál Jožef v Moščanci st. 72 l., vd. Gergorec Kata, roj. Andreč v Andreci, st. 63, Kološa Jánoš v Puconci, star 73 leta i troje otrokov. — Naj májo sladtek grobski sēn i bláženo gorstanénje!

Dári na Dijaški Dom: Pretnar Franc železničár M. Sobota 50 D, Nemeč Jánoš trgovec M. Sobota 20 D, Vučkič Jánoš Rakičan 10 D, Mikola Sándor gimn. ravnátel z Budapešta 100 Din, ml. Kühár Jánoš gost. Puconci 30 D, Maček Štefan Mehle 10 Din. Jáko lépa hvála za dobrotivnosti dár! Velka je kríza i tém vékša potrebóča.

Dári na Lendavsko evang. cêrkev. V Bodonskoj gmajni. Vēs Bodonci: Šifár Károli düh., Vukan Kálmán vuč., Škrabán Elek, Sinic Terezija 50—50 D; Hahn Hinko, Maršik Rudolf 30—30 D; Čerpnják Leopold 15 D; Hahn Šamu, Beznec Štefan, Poredoš Franc, Škrilec Matjaš 10—10 D; Kisilák Štefan, Štívan Franc 8—8 D; Kaufman Franc, Gjergék Mihál, Benkič Štefan, Vljaj Matjaš, Poredoš Ivan, Marič Alujz, Šparaš Štefan, Makári Štefan, Roudi Štefan, Benkič Matjaš, Veren Franc, Beznec Jánoš, Melin Štefan, Kovač Viktor, Zrinski Matjaš, Bencák Franc (102), Bencák Franc (160), Poredoš Franc, Cár Józef, Podlesek Štefan (121), Poredoš Štefan (171), Vljaj Štefan 5—5 D; Benkič Jožef 4-50 D; Poredoš Matjaš, Poredoš Štefan, Bokan Mikloš, Makári Štefan (57), Maček Štefan, Fru-men Marija, Veren Štefan, Bačič Matjaš, Pore-

doš Jožef, Bokán Mihál, Cár Štefan, Štivan Franc (63), Benkič Jánoš 4—4 D; Zrinski Franc, Merklin Marija, Vljaj Štefan, Fujs Štefan, Cár Franc, Vidonja Štefan, Marič Kálman, Poredoš Jánoš (146), Bratec Alujz, Máček Franc, Veren Franciška, Poredoš Jožef, Ivanič Franc, Dervarič Ivan, Fujs Štefan, Šukar Ivan, Erbert Jánoš, Lovenjak Marija, Štivan Mihál, Poredoš Mihál, Seršén Józef, Bencák Kálman, Barbarič Štefan, Fujs Jožef 3—3 D; Cár Mihál 250 D; Keréc Jánoš, Fujs Alujz, Vljaj Franc, Vljaj Franc (9), Vljaj Mihál, Poredoš Štefan (173), Fujs Franc (13), Kovačic Lina, Poredoš Jánoš (68), Cár Šandor, Poredoš Štefan (162), Štivan Mihál, Melin Štefan, Dervarič Mihál, Makári Franc, Poredoš Jánoš, Hodošček Štefan, Poredoš Jožef, Lozar Mihál, Kisilák Ludvig, Cár Franc, Lovenjak Matjaš, Beznéc Ludvig, Celec Štefan, Marič Štefan, Bencák Štefan, Sočič Jožef, Huber Štefan, Poredoš Mihál, Ficko Franc, Ficko Štefan, Fujs Aleksander, Škodnik Georg 2—2 D; Vljaj Štefan 1 D. Vsevküper 623 D. Pobéráč: Poredoš Štefan. Vés Stari i Novi Beznovci: Sapáč Štefan št. 15., Sapáč Ludovik, Sapáč Štefan, Pavel Štefan, Vrečič Franc, Máček Kálman, Gomboc Jánoš, Sinic Kálman, Máček Štefan, Bagola Anton 10—10 Din; Sapáč Ludovik, Sapáč Franc, Sapáč Ludovik, Brátec Mihál, Sapáč Jánoš, Sapáč Štefan, Sapáč Matjaš, Sapáč Jánoš, Fujs Franc, Šipoš Šandor 5—5 Din; Vrečič Štefan, Potočnjek Štefan, Mörec Ivan, Máček Štefan 4—4 Din; Sapáč Jožef, Sapáč Štefan, Zelko Mikloš, Lončar Matjaš, Škrilec Mihál 3—3 Din; Mejc Marija, Máček Štefan, Sapáč Franciška 2—2 Din; V Stári Beznovci vsevküper 197 Din. Šipoš Jánoš 15 Din, Dervarič Alajoš, Benkič Kálman, Sapáč Marija 2—2 Din. V Novi Beznovci vsevküper 21 Din. Pobéráč: Sapáč Lajoš. Vés Skakovci: Vogler Irma, Benko Marija učít. 50—50 Din; Flisár Šandor 20 Din; Lüllik Matjaš, Bencák Jožef, Kuzma Franc, Sapáč Franc, Škrabán Jánoš, Sapáč Jánoš 10—10 Din; Vrečič Štefanova 16 Din; Novak Franc, Kaus Šandor, Kaus Jozefa, Dani Štefan, Sapáč Jožef, Sapáč Štefan, Kous Ferenc 5—5 Din; Bokán Marija 4 Din. Vsevküper 235 Din. Pobéráč: Flisár Šandor. — Gospodin Bög naj blagoslovi dobrodšne daritele i skrbnoga pobéráča! — Sk.

Turobni glási z Gor. Slavečke ev. fare. Ostavili so zádni mēsec té naš zemelski dól: Šbüll Franc, vdovec z Večeslavec vu 83 lét starosti, Jud Fána roj. Krpič z Kuzme vu 39 lét starosti, Žohar Tréza roj. Bertalanič, z Kuzme vu 37 lét starosti. — Naj spijo sladtek sēn vu cintori! I ti nazájostánjeni naj si počínējo vu Božem sv. ravnanji! Do pávidēnja!

Konfirmácija na Gor. Slaveči. Áprila 8-ga, na Bēlo nedelo, je bila letošnja ósvetna konfirmácija decé v Gor. Slavečkoj ev. cērkvi. Konfirmálivani je biló i živeló ob prvim z Kristušovov sv. večérjov 35 decé: 15 dečkov i 20 deklic. Dūhovnik so pōleg Jan. Ozn. II. 10. v. pozdrávlali tó deco. Konfirmandušje so z radostjov i navdūšenostjov pokázali, ka glávna včēnjá sv. vere naše krstšanske poznajo. Deca so naprédáli Lutherov žitek i so lépe pripravne veršúše pravli. Naj té lépi dēn deci i roditelom kēm bole nepozábleni ostáne vu njihovom cēlom žitki. Konfirmanduške so lépe spōmenka líste dōbili. Na spōmenka konfirmácije smo se dáli fotografirati. — Konfirmanduške so aldūvali toga hipa na našo cērkev 149 Din. Po božoj slúžbi je offert. držáni na Luther-fond tú v Jugoslaviji, vküper je prišlo 31 Din. Té pēnezi so včasi odposláni bili na merodájno mesto. Gor. Slavečka nōva prestrana cērkev je z-verniki nabito puna bila té hip. Dosta vernikov je prišlo z-sōsedni far túdi glédat ete lépi, nē vsákdēnšnji ósvetek.

Naše šinjorije dūhovnicke so máj. 16-ga v M. Soboti meli svojo sprotolēšnje spōved, po šteroj so Šiftár Károl bodonski dūhovnik vōobslúžávali Svēto Kristušovo večérjo. Za tém je konferenca držána, na šteroj je malo bilo veseloga poročila, tém več neprijétnoga.

Evang. decé z puconske fare v tekočem šolskom leti je bilo: v *Puconskoj* štirizlōčnoj šóli 210; v *Andrēskoj* dvozlōčnoj šóli 73; v *Moščanskoj* dvozlōčnoj šóli 112; v *Pečarovskoj* dvozlōčnoj šóli 39; v *Brezovskoj* dvozlōčnoj šóli 76; v *Sebebojskoj* dvozlōčnoj šóli 65; v *Predanovskoj* šóli 38. Skūpno tak 613 decé; 15 vučni moči, ali z-tē samo tri evangeličanske vere.